

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně:, bytem v , zast.: Mgr. Zuzanou Kundratovou, advokátkou se sídlem v Praze 9, Sokolovská 178, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem v Praze 1, Národní třída 16, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem v Praze 1, Školská 12, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2011, sp. zn. K 166/2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalované (odvolacího kárného senátu), jímž bylo zrušeno napadené prvostupňové správní rozhodnutí kárného senátu žalované (dále také jen „kárný senát“) ze dne 1.8.2011, sp. zn. K 166/2009, a znovu bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně se dopustila kárného provinění za skutek popsáný ve výroku tohoto rozhodnutí (rozvedený dále v odůvodnění rozsudku), čímž porušila ust. čl. 4 odst. 1, 2 Pravidel profesionální etiky, a za to jí byla podle ust. § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, a byla zavázána povinností zaplatit žalované částku 3.000,- Kč jako náhrady nákladů řízení.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení, stejně jako zrušení prvostupňového správního rozhodnutí. V žalobě nejprve popsala průběh správního řízení, který je mezi účastníky nesporný (jak vyplývá z vyjádření žalované k žalobě). Žalobkyně vznáší tyto konkrétní žalobní body – podle jejího názoru v průběhu kárného řízení bylo prokázáno, že uzavřela ve své soukromé obchodní věci mimo výkon advokacie dne 5.11.2008 smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene, na základě které se zavázala jako budoucí kupující, uzavřít smlouvu kupní, na jejím základě měl na ní být převeden byt, který měla získat do svého vlastnictví a současně měla zřídit věcné břemeno doživotního užívání tohoto bytu. Žalobkyně dále uvedla, že dne 5.11.2008 udělila třetí osoba plnou moc jinému advokátovi k uzavření kupní smlouvy (na smlouvu o zřízení věcného břemene se tato plná moc nevztahovala). Žalobkyně uvádí, že byla s touto třetí osobou domluvena tak, že kupní smlouva bude na základě plné moci uzavřena v případě, že se tato třetí osoba nebude moci dostavit s tím, že smlouva o zřízení věcného břemene bude uzavřena až dodatečně. Tato třetí osoba (stěžovatelka v kárném řízení) tyto skutečnosti popřela, a popřela, že by plnou moci jiné advokátce udělala vědomě a ve stížnosti uvedla, že jí někdo musel plnou moc podstrčit a obvinila žalobkyni i třetího advokáta z podvodu. Teprve z výsledku stěžovatelky dne 10.6.2011 a z jejího výsledku v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 10 sp. zn. 2 C 381/2009 ze dne 16.6.2011, podle názoru žalobkyně vyplynulo, že tvrzení stěžovatelky jsou nevěrohodná, neboť z těchto výsledků je patrné, že si nepamatovala, které a kde listiny podepsala.
3. Žalobkyně dále uváděla, že poté, co stěžovatelka předmětný byt nabyla do svého vlastnictví, předložila jí žalobkyně návrh kupní smlouvy o smlouvy o zřízení věcného břemene, několikrát jí vyzvala k uzavření smluv, na tyto výzvy však stěžovatelka nereagovala. Poté uzavřela žalobkyně kupní smlouvu se zmocněncem stěžovatelky, při podpisu kupní smlouvy předala žalobkyně třetímu advokátu částku 150.000,- Kč, kterou měla podle smlouvy o budoucích smlouvách předat stěžovatelce, téhož dne žalobkyně podepsala i smlouvu o zřízení věcného břemene. Když se stěžovatelka nedostavila ani následující den k podpisu obou smluv, podala dne 15.5.2009 žalobkyně návrh na povolení vkladu do katastru nemovitostí a následně vyzvala stěžovatelku písemně k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene dopisem ze dne 27.5.2009. Na to reagovala stěžovatelka stížností k žalované a okamžitým podáním žaloby na určení, že je vlastnící předmětného bytu (již zmíněný spor u Obvodního soudu pro Prahu 10). Smlouvu o zřízení věcného břemene stěžovatelka neuzavřela, stejně nepřevzala ani částku 150.000,- Kč.
4. V další části žalobních bodů uvedla, že podle jejího názoru byla postižena za jiné skutky, než které byly uvedeny v kárné žalobě. Podle jejího názoru v průběhu kárného řízení bylo prokázáno, že skutky uvedené pod body 1,2, 3 kárné žaloby se nestaly tak, jak je popsáno v kárné žalobě, a kárný senát tak měl žalobkyni zprostit kárné žaloby, namísto toho odvolací kárný senát v konečném rozhodnutí, které bylo vydáno asi dva roky po zahájení kárného řízení, skutky zcela změnil, což připustil na straně 3 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že výrokovou část doplnil; žalobkyně nesouhlasí s tím, že tímto doplněním byla zachována totožnost skutku. Podle jejího názoru se nevypořádal zejména s obviněním pod bodem 1) kárné žaloby, kde se žalobkyni klade za vinu, že při uzavření příslušné smlouvy měla úmysl porušit tuto smlouvu, když předložila tentýž den k podpisu stěžovatelce plnou moc k podpisu kupní smlouvy, tento úmysl však nebyl prokázán.

5. Žalobkyně dále uvádí, že skutek ve výroku napadeného rozhodnutí i ve znění upraveném odvolacím kárným senátem, je vymezen neurčitě a ani v souvislosti s odůvodněním nelze dovodit, jakého skutku se žalobkyně dopustila. Není v něm uvedeno, kdy mělo dojít k zápočtu odměny, o jakou odměnu se jedná a z čeho vyplývá, že žalobkyně nebyla k vyúčtování odměny oprávněna. Žalobkyně dále uvádí, že podle jejího názoru není napadené správní rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodněno, neboť v něm není uvedeno, z jakých důkazů žalovaný vycházel a jaké skutkové závěry z nich vyvodil, zejména není provedeno hodnocení dokazování, když nejsou uvedeny listiny ani následné kroky žalobkyně. Žalobkyně vytýká žalovanému, že napadeným rozhodnutím byly porušeny zásady hodnocení důkazů, přičemž odkazuje na ust. § 35e zákona o advokacii. Porušení svých práv spatřuje v tom, že nebylo přihlédnuto k jejím tvrzením a důkazům, které předložila a z důkazů svědčící v její prospěch vyvodil žalovaný závěry v její neprospěch (např. vytýká, že z žádné její výpovědi neplyne, že by návrh smlouvy o uzavření budoucí smlouvy zpracovávala sama, ani tvrzení o okolnostech udělení plné moci třetímu advokátu, a o okolnostech uzavření kupní smlouvy, dále nebyly vzaty v úvahu výzvy, které žalobkyně zasílala stěžovateli, její výpovědi v kárném řízení i v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 10, stvrzenka o zaplacení nákladů za zpracování smluv). Konkrétně uvedla, že žalovaný neprovedl důkaz protokolem o výpovědi stěžovatelky před Obvodním soudem pro Prahu 10, a uvěřil tvrzením stěžovatelky, které se prokázalo její výpovědí před soudem dne 16.6.2011 jako nevěrohodné. Právě na výpovědi stěžovatelky stavěla žalobkyně svoji obhajobu.
6. Žalobkyně v závěru žaloby rekapituluje shora uvedené žalobní body (překvalifikaci skutku, neúplně zjištěný skutkový stav, neprokázání skutků v kárném řízení, které byly obsahem kárné žaloby, nevypořádání se s rozpory ve výpovědích, porušení povinnosti zásady „pro dubio in reo“).
7. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhovala její zamítnutí jako nedůvodné. Ve vyjádření uvedla, že stěžovatelka M.B. měla příležitost privatizovat byt, žalobkyně chtěla této příležitosti využít a stát se, s přispěním kupní cenou, vlastníci bytu, stěžovatelka za to měla mít zajištěné doživotní užívání, ukázala se však, že v zájmu žalobkyně bylo, aby od chvíle uzavření kupní smlouvy jednoduchost skončila a uzavírání smlouvy o věcném břemeni bylo složité, k uzavření smlouvy o věcném břemeni tak nakonec nedošlo. Při hodnocení důkazní situace podle názoru žalované žalobkyně sama odhaluje, jak vytvořila stav, který vyústil v uzavření jedné smlouvy a neuzavření druhé smlouvy, přičemž zavinění svaluje na stěžovatelku, přitom je podle názoru žalované jasné, že pokud bylo dosaženo tvrzené součinnosti stěžovatelky k uzavření kupní smlouvy, nebylo nic snazšího než současně uzavřít i smlouvu o zřízení věcného břemene. Žalovaná dále uvádí, že jednání je v kárné žalobě rozděleno do tří bodů, v napadeném rozhodnutí je formulováno jako jeden celek.
8. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na svém právním názoru a důvodnosti podané žaloby.
9. Z předložené správního spisu jsou pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné tyto skutečnosti (je nutné uvést, že součástí správního spisu jsou i všechny listiny, které žalobkyně navrhovala provést k důkazu – soud tak tyto listiny nedokazoval, když jsou součástí správního spisu, který přezkoumává).

10. Kárnou žalobou ze dne 17.12.2009, čj. 635/2009, bylo se žalobkyní zahájeno kárné řízení pro skutek, rozdělený do tří částí: „1) poté, co se dohodla se stěžovatelkou M.B., že jí půjčí částku 216.138,- Kč na zakoupení bytu do osobního vlastnictví a po nabytí vlastnického práva od ní tento byt za dohodnutou kupní cenu 436.138,- Kč koupí za současného uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene doživotního výlučného bezplatného užívání tohoto bytu M.B. věcné břemeno nesplnit, když též den předložila M.B. k podpisu spolu s vyhotoveními této smlouvy plnou mocí advokátky JUDr. Jany Tomkové, datovanou 5.11.2008, s níž se M.B. nikdy nesetkala a žádné zmocnění jí neudělila, přičemž M.B. měla JUDr. Janu Tomkovou zmocnit pouze k právním úkonům a jednáním souvisejícím s uzavřením kupní smlouvy včetně jejího podpisu a k sepisu a podání návrhu na vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí, a nikoliv však zmocnit k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene ve prospěch M.B., čímž v neprospěch M.B. zmařila účel původních ujednání“, pod bodem 2) „v rozporu se smlouvou o uzavření budoucí kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene, kterou uzavřela dne 5.11.2009 jako budoucí kupující s M.B. jako budoucí prodávající, sepsala dne 14.5.2009 pouze kupní smlouvu obsahující nestandardní ujednání jednostranně znevýhodňující M.B. a tuto v nepřítomnosti M.B. předložila k podpisu advokátce JUDr. Janě Tomkové jako údajné právní zástupkyni M.B., ačkoliv jí muselo být známo, že M.B. by tuto kupní smlouvu nepodepsala, pokud by současně s ní nebyla uzavřena i smlouva o zřízení věcného břemene doživotního bezplatného užívání předmětného bytu M.B., která měla být pro M.B. smyslem celé transakce,“ a pod bodem 3) „v kupní smlouvě, kterou uzavřela dne 14.5.2009 jako kupující s M.B. jako prodávající, na základě níž měla zakoupit do svého osobního vlastnictví byt za dohodnutou kupní cenu 436.138,- Kč, neoprávněně započítla proti pohledávce M.B. z titulu zaplacení části kupní ceny ve výši 70.000,- Kč mimo jiné i nespecifikované náklady za právní služby v této své vlastní věci, a to mimo jiné i za sepis smlouvy o budoucí kupní smlouvě a za sepis kupní smlouvy, vyúčtované dle vyhl. č. 177/1996 Sb., ačkoliv tvrdí, že v této věci jednala jako soukromá osoba a nikoliv jako advokát, přičemž další část kupní ceny ve výši 150.000,- Kč bez vědomí M.B. zaplatila JUDr. Janě Tomkové do advokátní úschovy“.
11. Prvostupňovým správním rozhodnutím kárného senátu žalované ze dne 1.8.2011, sp. zn. K 166/2009, byla žalobkyně uznána vinou za skutek, že „ačkoliv dne 5.11.2008 uzavřela s M.B. na jedné listině smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy a budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene, ve které vystupovala jako budoucí kupující za účelem odkoupení bytové jednotky a současně jako budoucí povinná z věcného břemene doživotního práva užívání bytové jednotky ve prospěch M.B., zajistila prostřednictvím advokátky JUDr. J.T. nikoliv jako ochránkyni práv M.B., nýbrž jako ochránkyni práv svých, pouze ve svůj vlastní prospěch uzavření kupní smlouvy a nesplnila povinnost zřídit ve prospěch M.B. věcné břemeno doživotního užívání bytové jednotky a na částečnou úhradu kupní ceny si započítla náklady na právní služby vyúčtované dle advokátního tarifu, přestože ze smlouvy o smlouvě budoucí vyplývá, že se zavázala zajistit vypracování těchto smluv sama“.
12. Napadeným správním rozhodnutím odvolacího kárného senátu žalované byla žalobkyně uznána vinnou za skutek, že „ačkoliv dne 5.11.2008 uzavřela s M.B. na jedné listině smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy a budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene, ve které se zavázala jako budoucí kupující bytové jednotky a současně jako budoucí povinná z věcného břemene doživotního práva užívání bytové jednotky ve

prospěch M.B., uzavřít s M.B. současně jak smlouvu kupní, tak i smlouvu o zřízení věcného břemene, tento závazek nesplnila. Prostřednictvím advokátky JUDr. J.T., jako zástupkyní M.B., uzavřela kupní smlouvu o převodu vlastnického práva k bytové jednotce, a to na základě plné moci, kterou pro M.B. sama připravila v úmyslu pojistit sama sebe pro případ, že by se s M.B. následně na kupní smlouvě a smlouvě o zřízení věcného břemene nedohodla, a která tudíž měla poskytnout pouze ochranu jejich práv a nikoliv práv M.B., přičemž jí bylo známo, že M.B. s JUDr. J.T. o převzetí zastoupení nikdy nejednala a uzavření kupní smlouvy JUDr. J.T. s M.B. neprojednala. Dále pak žalobkyně na částečnou úhradu kupní ceny započítla odměnu za právní služby spojené s vypracováním kupní smlouvy o uzavření budoucí kupní smlouvy a budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene, vyúčtované podle advokátního tarifu, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna,“.

13. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že jsou splněny zákonné podmínky, aby mohlo být po zrušení prvostupňového rozhodnutí rozhodnuto žalovaným ve věci samé, neboť přezkoumávané rozhodnutí vychází v převážné míře ze správně zjištěného skutkového stavu a dokazováním týkající se především majetkových poměrů bylo možno doplnit v řízení před odvolacím senátem. V předchozím zrušujícím rozhodnutí byl vytknut rozpor mezi skutkovou a právní větou, neboť se jedná o jeden skutek, a že obsahem výroku může být pouze jednání bezpečně prokázané. V novém řízení se kárný senát těmito pokyny řídil. Žalovaný doplnil do skutkové věty skutečnost, že žalobkyně porušila závazek ze smlouvy o uzavření budoucích smluv. Ohledně právní kvalifikace jednání žalovaný uvedl, že se jedná o porušení článku 4, odst. 1 a 2 Pravidel profesionální etiky. Žalovaný přisvědčil námitce žalobkyně, pokud vytýkala nesprávné posouzení majetkových poměrů, což žalovaný doplnil a změnil výši pokuty. Ostatní námitky neshledal důvodnými, když kárné provinění je prokázáno listinnými důkazy, především obsahem smlouvy o uzavření budoucích smluv, následnými kroky žalobkyně a obsahem výpovědi žalobkyně před kárným senátem, kdy sama uvedla, že JUDr. J. T. zajistila stěžovatelce proto, aby tato ochránila zájmy žalobkyně, nikoliv stěžovatelky, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí. Na posouzení věci nemůže nic měnit ani rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10, ve kterém byla řešena otázka platnosti či neplatnosti plné moci.
14. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že z provedeného dokazování vzal kárný senát za prokázáno, že žalobkyně uzavřela dne 5.11.2008 s M.B. na jedné listině Smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy a budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene za účelem odkoupení bytové jednotky a zřízení věcného břemene doživotního bydlení pro M.B.; jednoznačně bylo sjednáno, že věcné břemeno doživotního bydlení ve prospěch M.B. bude zřízeno současně s kupní smlouvou. Dále bylo touto smlouvou sjednáno, že žalobkyně uhradí za M. B. částku 216.138,- Kč představující kupní cenu za odkoupení bytové jednotky od Městské části Praha 10, kupní cena za bytovou jednotku bude činit 436.138,- Kč s tím, že na tuto kupní cenu bude započtena částka uhrazená u účet Městské části Praha 10, tj. 216.138,- Kč, další částka ve výši 70.000,- Kč bude uhrazena tak, že na ni budou započteny prokazatelné náklady spojené s uzavřením smlouvy o budoucí kupní smlouvě a s budoucím převodem, zejména věcné břemeno, poplatky za vklad práva do katastru pro žalobkyni, znalecký posudek; žalobkyně se zavázala, že tyto náklady za M.B. uhradí a dále, že zajistí veškerý právní servis, včetně zpracování všech smluv dle advokátního tarifu. Dále je v odůvodnění uvedeno, že z listinných důkazů vyplývá, že

byla M.B. udělena plná moc advokátce JUDr. Tomkové k zastupování při všech úkonech a jednáních souvisejících s uzavřením kupní smlouvy, a to téhož dne, jako uzavření smlouvy o budoucí smlouvě. Z výsledku M.B. vyplynulo, že JUDr. Tomkovou nikdy neviděla, nikdy s ní nejednala, proto se domnívá, že tato plná moc jí byla podstrčena. Žalobkyně uváděla, že měla zájem uzavřít obě smlouvy, celou transakci si pojišťovala plnou mocí udělenou M.B. advokátce JUDr. Tomkové. V odůvodnění je dále uvedeno, že kárný senát vycházel z dalších listinných důkazů předložených M.B., a to konkrétně z kupní smlouvy ze dne 14.5.2009 uzavřené mezi M.B. zastoupené na základě plné moci ze dne 5.11.2008 JUDr. Tomkovou, opatřenou razítkem katastrálního úřadu prokazující, že došlo ke vložení práva do katastru, a že druhá část kupní ceny ve výši 150.000,- Kč byla uhrazena k rukám zmocněnce JUDr. Tomkové a třetí část kupní ceny ve výši 70.000,- Kč se započítává na náklady vynaložené budoucí kupující. Kárný senát dále vycházel z dopisu ze dne 19.5.2009 M.B. od JUDr. Tomkové, z podání Obvodnímu soudu pro Prahu 4 ze dne 26.6.2009, z dopisu ze dne 30.8.2009 adresovaným M.B. od žalobkyně, dalších dopisů ze dne 12.5.2009 a výzvy k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, z dalšího dopisu žalobkyně adresovaném M.B. ze dne 19.6.2009, 10.7.2009, 10.6.2009, 11.8.2009 a ze dne 15.3.2010 s přílohou – nepodepsaným návrhem smlouvy o zřízení věcného břemene podepsaným žalobkyní a žalobou podanou žalobkyní na prohlášení vůle proti M.B. k Obvodnímu soudu pro Prahu 10.

15. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je dále uvedeno, že kárný senát vzal v potaz při zjišťování skutkového děje, nosnými důkazy je samotná smlouva o uzavření budoucí kupní smlouvy a budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 5.11.2008, plná moc ze dne 5.11.2008, kupní smlouva o převodu bytové jednotky, písemné projevy žalobkyně vůči M.B., a sdělení a výsledky žalobkyně a svědkyně M.B. a vyúčtování žalobkyně. V jednání žalobkyně spatřuje porušení článku 4 odst. 1 Pravidla profesionální etiky, kdy za porušení považuje skutečnost, kdy ačkoliv uzavře na jedné listině smlouvu o uzavření budoucí kupní smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene, ve které vystupuje jako budoucí kupující za účelem odkoupení bytové jednotky a současně v ní vystupuje jako budoucí povinná z věcného břemene za účelem zřízení bezúplatného břemene doživotního práva užívání bytové jednotky ve prospěch budoucí prodávající, zajistí si pouze ve svůj prospěch uzavření kupní smlouvy, nikoliv splnění zřízení věcného břemene. Kárný senát dospěl k závěru, že žalobkyně sjednala pro sebe obchodní transakci, která ve výsledku skončila jako zásadně a nepřiměřeně nevýhodná pro druhého účastníka, jež je vysokého věku a nemá právní vzdělání. Za zcela neetické kárný senát považuje, že byly zajištěny toliko zájmy žalobkyně, která si připravila pojistku pro vyřízení celé transakce plnou mocí k uzavření toliko kupní smlouvy, nikoliv ke zřízení věcného břemene. Plnou moc M.B. podepsala v důvěře k žalobkyni, aniž znala zmocněného advokáta, neboť není důvodu nevěřit M.B., která popřela, že by věděla, že žalobkyni podepsala s dalšími listinami i předmětnou plnou mocí jen za účelem uzavření kupní smlouvy. Za neetické kárný senát považuje i to, že žalobkyně započítala i náklady na advokáta, který pro žalobkyni podle jejích pokynů snad smlouvu sepisoval, když ze smlouvy o smlouvě budoucí vyplývá, že žalobkyně se zavázala zajistit veškerý právní servis včetně zpracování smluv.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. §

75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

17. Podle ust. § 17 zákona o advokacii, ve znění účinném v rozhodné době: *„Advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesijní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesijní etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“*
18. Na úvod právní argumentace je nutné uvést, že uložení kárného opatření advokátovi je svou povahou uložení trestu za předchozí zjištěné protiprávní jednání. V obecných zásadách tak je nutné uplatnit stejná pravidla, která jsou pozitivním právem i právní teorií interpretována pro trestní řízení, na což samotný zákon o advokacii i odkazuje (srov. ust. § 35e zákona o advokacii). Samotné podrobnosti procesní povahy pak upravuje na základě shora uvedené zákonného zmocnění kárný řád, tedy vyhláška ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kárný řád“), do tohoto procesního postupu žalobkyně však své žalobní body nekoncentruje.
19. V první části žalobních bodů žalobkyně namítá, že byla poškozena za jiný skutek, než pro jaký bylo kárné řízení zahájeno, a že popis skutku je nepřesný, neurčitě vymezen, a není uvedeno, kdy mělo dojít k neoprávněnému zápočtu a o jakou odměnu a v jaké výši se mělo jednat a z čeho vyplývá, že žalobkyně nebyla k vyúčtování odměny oprávněna. Soud při porovnání popisu skutku (jak je podrobně uvedeno shora) s takovým závěrem žalobkyně nesouhlasí.
20. Ohledně problematiky totožnosti skutku je možné poukázat na obecně uznávané znaky této totožnosti vymezené zejména teorií trestního práva procesního. Pozitivní právo s totožností skutku (aniž by jej přímo nějak definovalo) pracuje např. v samotném ust. § 7 odst. 2 a § 24 odst. 1 kárného řádu, dále pak v ust. § 220 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Ohledně totožnosti skutku (jeho definici a vymezení) je pak možné poukázat na mnohé teoretické práce, pro praktickou argumentaci pak zejména na Komentář k trestnímu řádu (Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, 4700 s.), z něhož soud v tomto rozsudku vychází.
21. Skutkem je tak nutné rozumět jako *“určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky jednoho nebo více trestných činů anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu”* (str. 2721 komentáře). Na str. 2722 komentář vymezuje zachování totožnosti skutku následovně: *“Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku (srov. R 6/1962, R 19/1964, R 9/1972 v odůvodnění, R 64/1973, R 24/1981-II. a ÚS 21/2002-u.).*

22. *Totožnost skutku bude zachována (v poměru mezi obžalobou a rozhodnutím soudu o ní) kromě případů zmíněných výše v komentáři pod bodem 7 též za předpokladu, jestliže:*

- a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku,*
- b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání,*
- c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písmeny a) a b) alespoň částečně shodné, musí být shoda ovšem v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu (srov. R 1/1996-I., PR 5/1995, s. 195, ÚS 21/2002-u.).”.*

23. V této souzené věci podle názoru soudu k zachování totožnosti skutku při respektování shora uvedených teoretických názorů i judikatury došlo. Jak je uvedeno konkrétně výše v odůvodnění rozsudku, v tomto případě byl skutek pouze přesněji vymezen, a to s ohledem na ve věci již proběhlé řízení, zejména pak dokazování, a v tomto směru byl skutek doplněn o tyto skutečnosti, aby lépe odpovídal zjištěními v tomto řízení. Pokud se tak v dílčích jednotlivostech liší popis skutku v kárné žalobě a rozhodnutí o uložení trestu, jedná se tak podle názoru soudu pouze o jednotlivosti, které byly zpřesněny v průběhu příslušného řízení, a nejedná se tak o skutek jiný, než jaký byl vymezen v kárné žalobě (v daném případě byla zachována podstatná shoda jak v jednání, tak v následku). Pokud došlo k přeformulování skutku z původních třech bodů do bodu jednoho, jedná se podle názoru soudu pouze o preciznější slovní vyjádření, nikoliv o uvedení skutku nového. V této souvislosti soud konkrétně poukazuje na shora uvedený popis skutku, přičemž totožnost skutku v daném případě udržuje podstatné vymezení tohoto skutku, které je obsahově totožné jak v kárné žalobě, tak i v rozhodnutí (uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, nesplnění závazku v uzavření smlouvy o věcném břemenu, naproti tomu uzavření kupní smlouvy s následným vkladovým řízením, udělení plné moci pouze k uzavření kupní smlouvy, nikoliv však smlouvy o věcném břemenu, neoprávněné započtení částky na kupní cenu, ačkoliv žalobkyně v dané věci nevystupovala jako advokát, vypočtené podle advokátního tarifu).

24. Soud pak dále nemá za to, že v napadeném rozhodnutí vymezený skutek je nepřesný či nepřezkoumatelný. Pokud žalobkyně uvádí, že v popisu skutku absentuje, kdy mělo dojít k zápočtu a v jaké výši měl být proveden, pak soud toto obecné vymezení, které v popisu skutku je provedeno, považuje v této věci za dostačující, když tato vymezení nejsou přímo konkrétním vymezením znakem příslušné skutkové podstaty. Za této situace tak má soud za to, že postačí uvedení těchto skutečností v jiných částech příslušného správního rozhodnutí, nikoliv již v samotném vymezeném skutku, kde postačí vymezení obecněji formulované.

25. V další části žalobních bodů žalobkyně napadá, že podle jejího názoru není patrné, z jakých konkrétních důkazů žalovaný vycházel. Podle názoru soudu nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne – žalovaný uvedl, že odkazuje ve svém zjištění o skutkovém stavu na prvostupňové správní rozhodnutí, což je postup obvyklý. Pokud se tedy žalovaný ztotožnil při zjištění skutkového stavu se zjištěními, které provedl kárný senát, a pouze na něj odkázal, k žádnému porušení zákona

nedošlo. Pro úplnost soud uvádí, že z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, na něž v tomto směru odkazuje, je patrné, z jakých konkrétních důkazů kárný senát vycházel, a k žádnému obecnému skutkovému zjištění tak nedošlo (soud odkazuje např. na str. 3 – 5 prvostupňového rozhodnutí, které konkrétní důkazy zmiňují, uvádějí konkrétní zjištění, která z nich jsou čerpána).

26. V další části žalobních bodů žalobkyně uvádí, že podle jejího názoru byly porušeny zásady hodnocení důkazů, kdy obecně uvádí, že nebylo přihlédnuto k jejím tvrzením a k důkazům, které předložila, žalovaný vyvozuje závěry v její neprospěch. Nejprve je nutné uvést, že výpovědi žalobkyně jak před kárným senátem, tak i v řízení u soudu, hodnoceny byly a kárný senát z nich zjevně vycházel (soud opětovně poukazuje na str. 3 – 5 prvostupňového správního rozhodnutí, kde jsou tyto skutečnosti konkrétně popsány). Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný hodnotil v její neprospěch důkazy, které sama předložila, pak tato skutečnost není nijak neobvyklá a rozhodně není v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů – obecně lze uvést, že každý má právo prokazovat svá tvrzení různými důkazními prostředky. Pokud tak činí, musí však být srozuměn s tím, že tyto důkazy budou vyhodnoceny, a může se stát, že z nich zjištěné skutečnosti budou zjištěny v neprospěch obviněného. Takový postup je obvyklý i v jiných právních řízeních.
27. Žalobkyně dále v žalobě uvádí, že nebyly vzaty v úvahu a vyhodnoceny důkazy, které konkrétně vyjmenovává. Tento žalobní bod míří na nesouhlas žalobkyně s vyhodnocením provedených důkazů, pokud žalobkyně poukazuje na skutečnost, že byla zkrácena na právu na spravedlivý a nestranný proces, pak podle názoru soudu k takovému postupu nedošlo – žalobkyně stejně jako stěžovatelka byla v kárném řízení vyslechnuta, mohla se k věci vyjádřit a mohla navrhnout důkazy pro svá tvrzení (a tedy pro svou obhajobu). Z odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí však podle názoru soudu nic takového neplyne – kárný senát vycházel z provedených důkazů, které konkrétně uvedl, uvedl, která konkrétní zjištění z nich čerpal, a svůj skutkový závěr opřel o takto zjištěné skutečnosti, přičemž tyto skutečnosti logicky z provedených důkazů vyplývají. V této souvislosti je tak nutné odkázat na logický skutkový závěr, který byl v příslušném správním řízení učiněn z důkazů, které jej prokázaly – tedy uzavření příslušné smlouvy o smlouvě budoucí, udělení plné moci k uzavření pouze jedné, tedy kupní smlouvy, následné uzavření kupní smlouvy na základě zastoupení stěžovatelky M.B. jiným advokátem, provedení vkladu práva do katastru nemovitostí, aniž by byla zároveň uzavřena smlouva o věcném břemenu a toto právo bylo rovněž vloženo do katastru nemovitostí. V odůvodnění rozhodnutí je pak rovněž uvedeno, proč tento skutkový závěr nemohou zvrátit důkazy jiné, z nichž kárný senát vycházel (str. 4 prvostupňového správního rozhodnutí).
28. Žalobkyně dále v žalobním bodu uvádí, že zpochybňuje závěr o provedení dokazování týkající se jejích majetkových poměrů, dále však v textu opětovně zpochybňuje věrohodnost výpovědi stěžovatelky M.B. před soudem a kárným senátem. Tento žalobní bod tak nemíří na uvedený nesouhlas (tedy majetkové poměry žalobkyně), neboť žalobkyně dále neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by se těchto majetkových poměrů týkali i okolnosti, proč a v čem je závěr žalovaného o těchto majetkových poměrech chybný.

29. Žalobkyně dále v žalobním bodu opětovně zpochybňuje věrohodnost výpovědi stěžovatelky M.B., z odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí však nevyplývá, že by to byla výpověď této osoby, na níž by byl postaven příslušný skutkový závěr – ten plyne z jiných důkazů, jak bylo shora uvedeno. Proto ani skutečnost případné věrohodnosti či nevěrohodnosti tohoto důkazního prostředku není v daném řízení podstatná, neboť skutkový závěr z ní nebyl čerpán.
30. Žalobkyně dále uváděla, že považuje za nezákonné uložení trestu, když žalovaný v předchozím kasačním rozhodnutí ze dne 27.1.2011 ukládal kárnému senátu, aby zůstal u stejné výše trestu. Vzhledem ke skutečnosti, že trest byl nakonec snížen napadeným správním rozhodnutím, soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou, když pravomocně byl uložen trest nižší, přičemž žalovaný v tomto směru využil své kompetence ve věci sám rozhodnout.
31. Žalobkyně rovněž uvádí, že podle ní byla porušena zásada „pro dubio in reo“, když nebyla konfrontována její výpověď s výpovědí stěžovatelky M.B. Jak bylo shora uvedeno, vzhledem ke skutečnosti, že skutkový závěr je opřen o jiné dokazování, než o výpovědi těchto osob, soud nepovažuje takovou námitku za podstatnou při přezkumu správního rozhodnutí.
32. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
33. O věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, úspěšným v této věci byl správní orgán, jemuž zjevně žádné další náklady nad rámec své úřední činnosti nevznikly, není důvod pro jejich přiznání (soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 11/2013 – 84).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu